

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Daniely Zemanové a soudců Ladislava Derky a Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **C. S. maziva, s. r. o.**, se sídlem tř. 28. října 19, České Budějovice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2016, čj. 8989-2/2016-900000-304.4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 2. 11. 2016, čj. 50 A 7/2016-42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2016, kterým změnil výrokovou část rozhodnutí Celního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „celní úřad“) z 21. 1. 2016 tak, že slova „pokuta je v souladu s ustanovením § 73 odst. 1 zákona o povinném značení lihu splatná ve lhůtě 30 dnů“ nahradil slovy „pokuta je s přihlédnutím k ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu splatná ve lhůtě 30 dnů“ a ve zbývající části výrok rozhodnutí potvrdil. Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 2. 11. 2016 zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že žalobce byl rozhodnutím celního úřadu uznán vinným ze spáchání dvou správních deliktů v jednočinném souběhu nestejnorodém. Podle odůvodnění uvedeného rozhodnutí žalobce v

rozporu s § 4a odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném ke dni 10. 6. 2013 (dále jen „zákon o pohonných hmotách“) prodal dne 10. 6. 2013 na území České republiky 1 201 litrů motorové nafty právnické osobě Kámen a písek, s. r. o., a to bez registrace, čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu uvedeného v § 9 odst. 8 písm. a) zákona o pohonných hmotách. Žalobce dále v rozporu s § 3 odst. 3 zákona o pohonných hmotách v dodacím listu ze dne 10. 6. 2013 neuvedl obsah biopaliva v pohonné hmotě vyjádřený v objemových procentech, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu způsobem uvedeným v § 9 odst. 6 zákona o pohonných hmotách. Za uvedené správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč podle § 9 odst. 10 písm. b) uvedeného zákona, jejíž splatnost byla stanovena v délce 30 dnů. Celní úřad dále uložil povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu.

[2] Krajský soud dále uvedl, že žalobce potvrdil v žalobě prodej 1 201 litrů motorové nafty dne 10. 6. 2013 svému dlouhodobému obchodnímu partnerovi a odběrateli maziv a olejů společnosti Kámen a písek, s r. o., avšak jednalo se jen o jednorázový prodej v nevýznamném množství. Pokud by měl být dle zákona distributorem, musel by prodávat pohonné hmoty opakovaně, aby naplnil definici distributora dle § 2 písm. j) zákona o pohonných hmotách.

[3] Žalovaný podle krajského soudu navrhl žalobu zamítnout s tím, že žalobce je distributorem ve smyslu zákona o pohonných hmotách. Podle uvedeného zákona ten, kdo pohonné hmoty prodává, je povinen se zaregistrovat dříve, než zahájí prodej pohonných hmot. Zákon o pohonných hmotách, účinný ke dni 10. 6. 2013, za distributora označuje osobu, která prodává pohonné hmoty na území České republiky, s výjimkou pohonných hmot prodávaných na čerpací stanici. Podle § 4a odst. 1 uvedeného zákona měl být žalobce před zahájením své činnosti zaregistrován u celního úřadu místně příslušného podle sídla nebo místa pobytu, což se nestalo. Žalovaný dále odkázal na důvodovou zprávu k zákonu o pohonných hmotách, podle které jedinou výjimkou z postavení distributora je nahodilý prodej pohonných hmot v množství do 20 litrů. Žalobce však prodal 1 201 litrů jinému, což nelze považovat za zanedbatelné množství. Žalobce proto byl distributorem, a byl povinen se před zahájením prodeje zaregistrovat. Nesplněním této povinnosti naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 9 odst. 8 písm. a) zákona o pohonných hmotách.

[4] Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že napadeného správního deliktu se měl žalobce dopustit jako distributor pohonných hmot tím, že pohonné hmoty prodal bez zákonem předepsané registrace a současně v dodacím listu pro odběratele Kámen a písek, s. r. o. neuvedl obsah biopaliva v pohonné hmotě. Pro posouzení toho, zda se žalobce uvedených správních deliktů dopustil, je rozhodné, jestli se stal distributorem pohonných hmot. Soud odkázal na § 2 písm. j) zákona o pohonných hmotách s tím, že gramatický výklad tohoto ustanovení předpokládá opakující se činnost, nikoliv jednorázový prodej malého rozsahu. Kromě toho by registrace byla obtížně realizovatelná s ohledem na nutnost předložit v řízení o registraci předepsané doklady, což by nebylo možné zajistit v krátkém časovém úseku v rámci výpomoci obchodnímu partnerovi. Žalobce prodal jednorázově motorovou naftu v množství převyšujícím 20 litrů ve smyslu

pokračování

§ 4 odst. 5 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb. o spotřebních daních, avšak toto ustanovení se týká přenechání minerálních olejů pro osobní spotřebu. Gramatickým i teleologickým výkladem krajský soud dovodil, že distributorem je pouze osoba opakovaně prodávající pohonné hmoty, což žalobce není. Nebyl proto povinen se registrovat jako distributor a ze stejného důvodu neměl ani povinnost v dodacím listu pro kupujícího uvést obsah biopaliva v pohonné hmotě. Žalobce nebyl distributorem pohonných hmot, proto se ani nemohl dopustit správních deliktů podle § 9 odst. 8 písm. a) a odst. 6 zákona o pohonných hmotách. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s uvedenými ustanoveními a § 2 písm. j) uvedeného zákona, soud proto shledal žalobu důvodnou, rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost žalovaného

[5] Proti rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodu nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stížnost odůvodnil tím, že pojem distributora a podmínky jeho registrace byly do zákona o pohonných hmotách včleněny novelou provedenou zákonem č. 91/2011 Sb. Jak plyne z důvodové zprávy, důvodem novely byla transpozice směrnic Evropské unie (zejména směrnice č. 2009/30/ES) a právní úprava veškerého prodeje pohonných hmot (s výjimkou prodejů na čerpacích stanicích), aby se omezila možnost daňových úniků. Ustanovení upravující pojem distributora bylo novelizováno s účinností od 1. 10. 2013 zákonem č. 234/2013 Sb. Z důvodové zprávy k této novele plyne, že navrhovaná beztrestnost nahodilého prodeje pohonných hmot v objemu do 20 litrů nebyla schválena. Účelem právní úpravy v zákonu o pohonných hmotách bylo nepřipustit beztrestnost nahodilých (výjimečných) prodejů (tj. upravit veškerý prodej), aby byly eliminovány daňové úniky. Krajský soud se zaměřil pouze na gramatický výklad ustanovení zákona, aniž vzal v úvahu teleologický výklad zákona.

[6] Žalovaný považuje za nesrozumitelný závěr krajského soudu, že by byl obtížně realizovatelný požadavek registrace s ohledem na krátký časový úsek výpomoci obchodnímu partnerovi. Soud patrně aplikoval na daný případ právní úpravu zákona o pohonných hmotách účinnou až ode dne 1. 10. 2013, kterou byla zavedena povinnost předkládat doklady např. o bezdlužnosti a složit kauci. Avšak ke dni 10. 6. 2013 k registraci postačovalo pouhé oznámení o zahájení činnosti a příslušné živnostenské oprávnění.

[7] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. přípustná a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s. Poté NSS přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, v tomto případě žádnou z vad zakládajících nepřezkoumatelnost,

ať již pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů. Není správný názor stěžovatele, že je nesrozumitelný závěr krajského soudu shledávající obtížně realizovatelným požadavek registrace s ohledem na krátký časový úsek výpomoci žalobce obchodnímu partnerovi. Pokud byl skutečně veden krajský soud k této úvaze interpretací až později účinné právní úpravy (jak se domnívá stěžovatel), jednalo by se o nesprávný právní názor, který by ale sám o sobě ani neměl vliv na výsledek věci, nikoliv však o nesrozumitelný závěr soudu.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Pro danou věc je právně podstatné, zda žalobce je či není distributorem ve smyslu zákona o pohonných hmotách. Je správný závěr krajského soudu, že pokud by jím žalobce nebyl, nemohl by se dopustit správních deliktů dle § 9 odst. 8 písm. a) a odst. 6 uvedeného zákona, které jsou vázány na osobu distributora.

[11] Podle § 2 písm. j) zákona o pohonných hmotách v rozhodném znění (tj. ve znění účinném od 21. 4. 2011 do 30. 9. 2013): *V tomto zákoně se rozumí distributorem pohonných hmot osoba, která prodává pohonné hmoty na území České republiky, s výjimkou prodeje pohonných hmot na čerpací stanici.*

[12] Podle § 2 písm. j) zákona o pohonných hmotách ve znění účinném od 1. 10. 2013 do 5. 6. 2017: *V tomto zákoně se rozumí distributorem pohonných hmot osoba, která prodává nebo je oprávněna prodávat pohonné hmoty na území České republiky, s výjimkou*

1. prodeje pohonných hmot z čerpací stanice,

2. prodeje stlačeného zemního plynu, pokud je jeho prodejce držitelem platné licence na obchod s plynem podle energetického zákona.

[13] Podle § 2 písm. l) zákona o pohonných hmotách ve znění účinném od 6. 6. 2017: *V tomto zákoně se rozumí distributorem pohonných hmot osoba, která prodává nebo je oprávněna prodávat pohonné hmoty na území České republiky, s výjimkou*

1. prodeje pohonných hmot z čerpací stanice nebo dobíjecí stanice,

2. prodeje stlačeného zemního plynu, pokud je jeho prodejce držitelem platné licence na obchod s plynem podle energetického zákona,

3. prodeje elektřiny, pokud je její prodejce držitelem platné licence na obchod s elektřinou podle energetického zákona,

4. prodeje pohonných hmot, pokud je jejich prodejce vydavatelem palivové karty a pohonné hmoty byly nakoupeny z čerpací stanice prostřednictvím jím vydané palivové karty.

[14] Podle § 4a odst. 1 první věty zákona o pohonných hmotách ve znění účinném do 30. 9. 2013: *Distributor pohonných hmot je povinen se před zahájením své činnosti zaregistrovat u celního úřadu místně příslušného podle sídla nebo místa pobytu.* NSS dodává, že tato povinnost registrace je v zákoně ve znění účinném od 1. 10. 2013 stanovena v § 6e odst. 1.

pokračování

[15] NSS zdůrazňuje, že při výkladu zákona je vždy nutno respektovat záměr zákonodárce a jak zákon, tak právní řád ve svém celku je nutno vykládat tak, aby odpovídal rozumnému uspořádání věcí. Pokud gramatický výklad právní normy je v rozporu s teleologickým výkladem normy (tj. výkladem sledujícím účel právní úpravy), je třeba dát přednost výkladu dle účelu, který je právní normou sledován.

[16] K otázce napětí mezi doslovným a teleologickým výkladem se Ústavní soud vyslovil v řadě nálezů, příp. stanovisek (viz stanovisko sp. zn. Pl. ÚS-st-1/96, nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Výchozí tezi v této souvislosti zformuloval v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/97. Konstatoval, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jazykového výkladu; jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 uvedl: „*Soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci*.“

[17] Obdobně se vyslovil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2012, čj. 4 Ads 9/2012-37, podle něhož: „*pro správné posouzení věci je však nutné zohlednit všechny okolnosti případu ve vzájemných souvislostech a aplikovat také ostatní výkladové metody - především výklad teleologický. Ostatně obecně platí, že to zda smysl a účel právní normy je skutečně takový, jak se zdá z jazykového výkladu právního předpisu, musí potvrdit nebo vyvrátit ostatní výkladové metody – především výklad teleologický, logický, systematický a případně historický, jejichž závěry je nezbytné poměřovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace.*“ Užití teleologického výkladu je na místě zejména tehdy, pokud jazykový výklad neposkytuje jednoznačnou odpověď: „*je-li interpretované ustanovení nejasné a je-li současně znám účel, kterého má být tímto ustanovením dosaženo, je třeba z několika jazykově možných výkladových výsledků vybrat právě ten, který je nejlépe uzpůsoben k naplnění tohoto účelu.*“ (Melzer, F. *Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace.* 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 159).

[18] NSS uznává, že soudy musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k absurdním výsledkům, je na místě použít další výkladové metody, jako je metoda výkladu teleologického systematického, logického, či historického, které by přiměřeně korigovaly interpretační výsledky plynoucí ze základního, nikoliv však jediného, výkladu jazykového (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Afs 4/2008-108). Výklad zvolený krajským soudem, který se spoléhal zejména na výklad jazykový, však k absurdním výsledkům nevede, a to z následujících důvodů.

[19] V dané věci se jedná o interpretaci § 2 písm. j) zákona o pohonných hmotách, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 30. 9. 2013, neboť v tomto časovém období, konkrétně

dne 10. 6. 2013, žalobce prodal svému obchodnímu partnerovi 1 201 litrů nafty. Definice distributora a jeho povinnost registrace byly do zákona o pohonných hmotách vloženy novelou provedenou zákonem č. 94/2011 Sb., účinnou ode dne 21. 4. 2011. Jak plyne z důvodové zprávy k návrhu tohoto zákona, jeho smyslem byla mj. transpozice Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2009/30/ES ze dne 23. dubna 2009, kterou se mění směrnice č. 98/70/ES, pokud jde o specifikaci benzinu, motorové nafty a plynových olejů, zavedení mechanismu pro sledování a snížení emisí skleníkových plynů, do českého právního řádu. Transponovány byly některé povinnosti a definice, které se týkají oblasti uplatňování biopaliv v dopravě. Dále podle důvodové zprávy bylo smyslem novely vytvořit takovou právní úpravu oblasti prodeje pohonných hmot mimo prodejů na čerpacích stanicích, aby byla omezena možnost případných daňových úniků v této oblasti podnikání. Proto novela zaváděla povinnou registraci každého podnikatelského subjektu, který chce podnikat v oblasti prodeje pohonných hmot, na příslušném celním úřadě. K pojmu "distributor pohonných hmot" důvodová zpráva jen opakuje, že touto osobou je každá osoba, která prodává pohonné hmoty na území České republiky s výjimkou osoby, která prodává pohonné hmoty na čerpací stanici. K nově navrhované povinnosti distributorů se registrovat důvodová zpráva výslovně uvádí: „*V oblasti prodeje, především distribuce (velkoobchodu) pohonných hmot dochází v posledních letech k velkým daňovým podvodům z důvodu nepřiznání a nezaplacení daně z přidané hodnoty z objemu těchto obchodovaných paliv, což má především výrazně negativní vliv na státní rozpočet. Neexistuje žádná evidence osob, které prodávají pohonné hmoty touto formou, neboť nákup a prodej pohonných hmot spadá do tzv. volné živnosti.*“

[20] Z uvedené důvodové zprávy plyne, že navrhovaná opatření a podmínky mají platit pro podnikatele, tedy osoby, které opakovaně za účelem zisku prodávají pohonné hmoty. Tomu odpovídá i nedokonavý vid použitý v definici distributora obsažené v § 2 písm. j) zákona o pohonných hmotách (...*prodává pohonné hmoty* ...) jak ve znění účinném od 21. 4. 2011 do 30. 9. 2013, tak i v následujících zněních, neboť na podstatě filosofie tohoto zákona nedošlo k žádným změnám. Z hlediska účelu ani k žádné změně nebyl důvod – smyslem uvedené úpravy bylo upravit vztahy podnikatelů prodávajících v rámci své podnikatelské činnosti pohonné hmoty, nikoliv nutit osoby, které jednorázově prodají pohonné hmoty i eventuálně v zanedbatelném množství jinému (není významné v tomto kontextu, zda by se jednalo o podnikatele či nepodnikající osoby), aby se před realizací takového prodeje registrovaly u celního úřadu a aby v případě prodeje uskutečněného po 30. 9. 2013 musely splnit všechny podmínky uvedeného zákona, tj. mimo jiné požádat o živnostenské oprávnění pro distribuci pohonných hmot - § 6a odst. 1 zákona, pro účely registrace prokázaly svou bezdlužnost - § 6g odst. 1 písm. a) a § 6h zákona a složily kauci 20.000.000 Kč - § 6g odst. 1 písm. e) a § 6i zákona).

[21] Na uvedeném závěru nic nemění ani další změna zákona o pohonných hmotách. Skupina poslanců podala návrh novely zákona přijaté později pod č. 234/2013 Sb. s účinností ode dne 1. 10. 2013. Jak plyne z důvodové zprávy, navrhovaná změna (mj. zpřísnění podmínek pro registraci distributorů pohonných hmot) byla vedena cílem dále snižovat daňové úniky tím, že účelově zakládaným společnostem bude ztížen vstup do odvětví obchodování s pohonnými hmotami, který byl doposud zcela volný a nekontrolovatelný (dosavadní zápis do registru distributorů pohonných hmot byl v podstatě nárokový).

[22] Schváleným zákonem č. 234/2013 Sb. byl s účinností od 1. 10. 2013 mj. změněn text ustanovení § 2 písm. j) (viz původní znění v odstavci [11]), který byl ale v původní verzi navrhován v tomto znění: „*V tomto zákoně se rozumí distributorem pohonných hmot osoba, která prodává nebo je oprávněna prodávat pohonné hmoty na území České republiky, s výjimkou*

1. *prodeje pohonných hmot z čerpací stanice,*
2. *nahodilého prodeje pohonných hmot v množství do 20 litrů,*
3. *prodeje stlačeného zemního plynu, pokud je jeho prodejce držitelem platné licence na obchod s plynem podle energetického zákona.*“.

[23] Podle názoru NSS byl navrhovaný bod 2. nadbytečný, neboť i za předchozí právní úpravy byl nahodilý prodej vyloučen z uvedené „distributorské“ regulace. Lze se jen dohadovat, že patrně z tohoto důvodu Hospodářský výbor Poslanecké sněmovny dne 15. 4. 2013 při projednání návrhu zákona uvedený bod 2. s výjimkou nahodilého prodeje pohonných hmot v množství do 20 litrů navrhl vypustit, což se i v dalším legislativním procesu stalo. Toto právní postavení distributora s povinností registrace platilo za právní úpravy zákona o pohonných hmotách ve znění účinném od 21. 4. 2011 do 30. 9. 2013, a platí i doposud.

[24] NSS zdůrazňuje, že stejný výkladový přístup použil NSS v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, čj. 1 As 50/2017-32, ve kterém učinil závěr k výkladu § 114 odst. 1 písm. a) zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách, podle kterého [f]*yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 11 odst. 2 poskytuje zdravotní služby bez oprávnění k poskytování zdravotních služeb.* NSS v odůvodnění rozsudku mj. uvedl, že „[s]*kutková podstata správního deliktu, za jehož spáchání byla žalobkyně postihnuta, ve svém gramatickém vyjádření používá vid nedokonavý (tj. kdo „poskytuje“ zdravotní služby bez oprávnění, nikoli „poskytne“). V tomto případě jde o skutkovou podstatu mířící na neoprávněné podnikání ve zdravotnictví. Podnikání je však definováno jako výdělečná činnost vykonávaná na vlastní účet a odpovědnost živnostenským nebo obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku (§ 420 odst. 1 občanského zákoníku).*“

[25] NSS k uvedenému rozsudku čj. 1 As 50/2017-32 dodává, že stejně tak i povaha správního deliktu podle zákona o pohonných hmotách dopadá pouze na podnikatele provozující soustavnou (opakovanou) výdělečnou činnost; jen taková osoba je distributorem ve smyslu uvedeného zákona. Je proto správný závěr krajského soudu, že pokud osoba (byť i podnikatel) uskutečnila ojedinělý prodej pohonných hmot, nestala se tím distributorem dle zákona o pohonných hmotách.

[26] Není naplněn důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. pro nezákonnost ani pro vady řízení.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[27] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední.

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., ve prospěch úspěšného žalobce s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebyl prokázán vznik nákladů na jeho straně. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu uvedených nákladů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2018

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu